

tendentieuze romans, zooals we er juist in dezen tijd zoovele kennen, ze zijn van het sensationele soort, waarin, naar het citaat uit 't zelfde nummer van „Boekenschoon“, „de hartstocht zoo geschilderd is, dat ze er door wordt opgewekt“. De sensatielectuur is zelfs heel omvangrijk en wie rond zich ziet en wat kennis van zaken heeft, bemerkt, dat die omvang groeit, stelselmatig groeit door de vertalingenstroom en door de eindeloze concurrentiezucht der Uitgevers.

Voor al ook de jongensboeken zijn door deze sensatiefleschmijl aangetast. Er zijn gelukkig vele goede jongensboeken, en in den laatsten tijd valt er zelfs een kennelijke stijging van het gehalte waar te nemen, maar tegen de jongenslectuur in 't algemeen geldt het woord, dat Valkema de Blouw schreef in zijn inleiding op een door hem bewerkt jongensboek: „...Wie kent ze niet: de prullige voortbrengselen van een ten doode afgematte fantasie, voortdruivend op een door anderen platgetreden spoor, zonder frisheid of oorspronkelijkheid, gevat in een goedkoop, snel vervallend band, bij duizenden tegelijk op de markt geworpen? Wie ergerde zich nooit aan die — vaak vertaalde en dan nog slecht vertaalde — voortbrengselen, waarin de eene gruwelijkheid de andere achterhaalt en overtroeft, die monsterverhalen, waarin gesalteerd wordt en gepijnigd, waarin de moord nooit van de licht, de revolver nimmer in den gordel blijft? Wie keerde zich niet af van die, zoogenaamd jongensachtige, boeken, waarin de ouderdomheid tot heldenfeit, de brutaliteit tot iets verheffends, de spot met wat onbeholpen is of toevallig onderliggend is, tot dengd gemaakt wordt... (En) er tusschendoor een luf speculeren op: jongensmaak, jongensneigingen, jongensbravour. Een zich aanpassen aan dien smaak, die neigingen, die dubieuze ontwikkeling van onze lieve straat- en schooljeugd en alles geënt op een traditie, die op zichzelf slechts ernstige bedenking en wensch tot herziening kan uitlokken.“

't Is niet anders dan de sensatiezucht, die tot deze verworping heeft geleid.

Hier nu staan we voor een verschijnsel, dat onze ernstige aandacht verdient.

Hier is een gevaar, een groot gevaar zelfs, dat ook ons en onze jeugd bedreigt.

We kunnen en mogen er onze oogen niet voor sluiten, op straffe van namelooze schade aan ziel en lichaam beide. Want, het moge waar zijn wat Van Hulzen schreef in „Morks Magazin“ (van Oct. 1926) „...in plaats van een blijvend bezit te zijn, wordt het sensationele druksel iets als een flard, een vod, dat vanzelf wel bij de oud-papierkooper of op de vuilnisbelt terecht komt“, zijn schadelijke, vergiftigende werking heeft het dan al gedaan, en, wie eenmaal in den greep van het sensatiemonster is geraakt, komt er niet gemakkelijk weer uit. De overprikkeling der zenuwen, de bezoeiding van het denken, de ontwrichting van het ziele-evenwicht, de voortwoekerende fantasiebesmetting, eenmaal ontstaan, zijn invloeden, die als sluipend vergif doorwerken en een jammerlijk einde brengen.

Daarom dient op het gevaar der sensatielectuur gewezen, daarom dient tegen de sensatielectuur gewaarschuwd te worden. En dan is een krachtig positie kiezen dringende eisch. Transigeeren, geven en nemen, beteekent in dezen een zich bloot stellen aan de gevaren, die hier dreigen en kan zeer ernstige gevolgen met zich slepen. Bij herhaling hebben we hierover in ons blad behandeld en daarbij meer dan eens de houding aangewezen, die ons christelijk levensbeginzel ten dezen vordert. Ik behoeft dus thans daarop niet nader in te gaan. Doel van dit artikel was, de sensatielectuur in haar algemeenheid te ontleden en in die ontleding haar kritisch te beschouwen, als een der gevaarlijke machten van dezen tijd. En uit die beschouwing volgt vanzelf de conclusie, dat we ons daartegen met alle energie moeten wapenen.

C. T.

UIT DE SCHRIFT.

Het laatste bevel des middelaars.

Matth. 28: 19.

In het afscheidsword van Jezus weerkloek eerst de proclamatie: Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde.

Daarna laat Hij hooren een bevel, dat ook om het oogenblik, waarop het gegeven werd, bestemd is door alle eeuwen tot aan Zijn wederkomst te worden opgevolgd.

Gaat dan heen, onderwijst al de volken, dezelve doopende in den Naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes, leerende hen onderhouden alles wat Ik u geboden heb.

Een bevel voor Zijn apostelen, voor allen, die 't daar in Galilea hoorden, voor ons.

Een oproep tot een heiligen oorlog maar zonder geweld van wapenen.

Een opwekking tot een strijd, waarin het Woord het voornaamste, ja, het eenige wapen zal blijken.

Het is in het algemeen een bevel om uit te gaan.

De apostelen mogen niet in Jeruzalem blijven. De prediking van het Evangelie mag niet tot Israël beperkt worden.

Het christendom is niet nationaal, maar internationaal.

De kerk heeft geen vaderland.

Het Evangelie moet worden de hand voor alle volken.

Dat zal het kenmerk worden voor de nieuwe bedeeing.

Daarom, gaat heen, trekt uit, want het gaat om de wereld, die gewonnen moet worden voor Jezus.

En dan worden de volgelingen van Jezus opgewekt tot een drieledige taak.

Onderwijst alle volken. Er staat letterlijk: maakt ze tot discipelen.

Er moeten allereerst onderdanen geworpen voor Koning Jezus.

Daar gaat het voornamelijk om.

Menschen, zielen te vangen voor Jezus door het Evangelie met alle volken.

Zending, evangelisatie, prediking zoeken het behoud van den mensch.

Elders zegt Jezus, dat het Evangelie moet gepredikt worden aan alle creaturen. Dan rust Jezus' oog op de enkelingen.

Hier rekent Hij met de volkenindeeling.

Onder elk volk heeft God Zijn gekenden.

Daarom moet in ieder volk de banier van het kruis geplant worden.

Onder iedere natie moet het Woord van Christus als een macht tot uiting komen, opdat ieder volk in zijn kern vóór of tegen Christus kiese.

Daarom moet het zaad des Evangelies gestrooid naar alle windstreken opdat het wortel schiete en vrucht drage onder alle volk.

Dat is de eerste taak.

Propaganda door het woord des Evangelies met het doel om menschen te brengen tot Jezus en ze te maken tot Zijn discipelen.

En dan: dezelve doopende in den Naam des Vaders en des Zoons en des H. Geestes.

Wie het Evangelie geloovig aanneemt ontvangende christelijken doop.

De doop, die ons brengt in de gemeenschap met den Vader en den Zoon en den H. Geest.

De doop, die ons inlijft in de kerk van Christus.

Er staat in het Grieks: dezelve doopende tot den Naam des Vaders en des Zoons en des H. Geestes, d.w.z. door den doop overbrengen op het heilig terrein, naar de gemeenschap met God Drie-eenig in den schoot Zijner kerk.

Eerste doel van allen arbeid in en door het Woord zij dus menschen te maken tot discipelen van Jezus.

Maar is die arbeid gezegend dan mogen we hen niet loslaten. Ze moeten tot de kerk gebracht. Het sacrament moet een schakel worden in hun geloofsleven.

De bewering, dat men wel christen kan zijn zonder kerkelijk leven, is dan ook met dit bevel van Jezus in flagranten strijd.

Zonder kerkelijk mee te leven, kan men geen goed christen wezen.

Dan immers blasfemt men de werking der sacramentele genade.

En dan ten derde: leerende hen onderhouden alles, wat Ik u geboden heb.

Er moet dus komen voor de discipelen, die gebracht werden tot de kerk, voortgaande onderwijzing.

Hier is de instelling van het leeraamt in de kerk.

En wie tot dat leeraamt geroepen worden hebben slechts te onderwijzen alles wat Jezus geboden had.

Wie in de kerk geroepen wordt om op te treden in Jezus' naam mag dit niet anders doen dan in gebondenheid aan Zijn geboden.

Geen andere leer dan Hij bracht.

Geen geboden voor het leven dan die Hij verkondigde.

Hier trekt Jezus de hoofdlijnen voor het kerkelijke leven.

De discipelen moeten vergaderd in een kerkelijk instituut dat Woord en sacrament bedient en de tucht handhaaft over leer en leven.

In dit laatste bevel van onzen Zaligmaker ligt de veroordeeling van alle onkerkelijkheid; het vonnis ook over een kerk, die de belijdenis en de tucht niet handhaaft.

Nu is wel duidelijk wat Jezus van ons vraagt in Zijn laatste bevel.

Getoogen van Hem door het Evangelie in iederen kring.

Discipelen zoeken te werven voor Jezus.

Zelf in den kerkelijken weg te wandelen en anderen daarin te leiden.

Voor de kerstening der wereld is naar Jezus' eigen Woord de kerk het aangewezen instituut.

Voor haar te strijden is onze roeping.

Voor haar bewaring bij de zuiverheid der leer en de vroomheid des levens.

Het behoud der kerk is levensvoorwaarde voor een volk.

In haar bloei ligt de sterkste tegenweer tegen het opdringend ongelooft.

Daarom, wel moeten zij varen die de kerk be-minnen.

De kerk, ons aller moeder.

J. G. KUNST.

KERKELIJK LEVEN.

Rapport inzake het Vrouwenkiesrecht.

III.

Hebben wij, maar wij hopen, een niet al te onduidelijk overzicht gegeven en van het Rapport van de Deputaten en van de Memorie van Ds C. Lindeboom, zoo willen we hierop enkele kanttekeningen maken.

Kanttekeningen.

Niet meer.

Indien het noodig is ons hierover volledig uit te spreken, kan het in dit geval het best op de Synode geschieden.

Alles wat er toe zou kunnen leiden om de kwestie van het Vrouwenkiesrecht, welke in onze kerken niet bepaald leeft, urgent te maken, willen wij het liefst vermijden.

Er zijn dunkt ons veel gewichtiger vraagstukken, welke ons behooren bezig te houden.

Door al te breed over dit punt uit te weiden kan zoo licht de aandacht van het meer belangrijke worden afgeleid.

Wij zeiden reeds, dat en Rapport en Memorie in zakelijkheid elkander niets toegeven.

Hierbij houden wij er rekening mee, dat de Memorie eenig voordeel genoot, wat het Rapport moest missen.

Immers, de steller van de Memorie blijkt het Rapport vóór zich gehad te hebben, zoodat hij de argumenten, welke daarin voorkomen, stuk voor stuk kon wege en aan kritiek onderwerpen.

Deze kans was uiteraard aan het Rapport niet gegund.

Op de Synode zal het wel niet ontbreken aan pogingen van de zijde der Deputaten om weer de argumentatie van Ds Lindeboom te ontzenuwen.

Wat nu het onderzoek naar de rechtstreekschetsen van Gods Woord aangaat, liggen de konklusies van Rapport en Memorie niet zoover uit elkaar.

Wel leest men op blz. 3 van het Rapport: „Er kan daarom, naar het oordeel van deputaten, moeilijk twijfel over bestaan, dat de vrouwen aan deze verkiezingen niet hebben meegewerkt“, aan den anderen kant doen zij ook uitkomen, „dat een uitdrukkelijk verbod aan de vrouw om mede te stemmen in de Heilige Schrift niet gevonden wordt“ en dat niet kan worden gezegd, „dat het verleen van het stemrecht aan de vrouw met een stellige uitspraak van Gods Woord in strijd is“ (blz. 5). Hun eerste konklusie luidt dan ook: „dat van een Goddelijk recht of roeping der vrouw om aan de verkiezing deel te nemen uit de Heilige Schrift niets blijkt“.

Daartegenover stelt Ds Lindeboom: „dat Hand. 1 en 6 over de onder ons actuele vraag rechtstreeks niets zeggen“ (blz. 11).

Tusschen beide konklusies is natuurlijk verschil. Maar hierin komen zij overeen, dat met een beroep op rechtstreeksche uitspraken der Schrift de zaak niet kan worden beslist.

Veel verder schijnt het oordeel van Rapport en Memorie uiteen te loopen over de vraag of er dan indirecte gegevens der Schrift zijn, welke hier licht verspreiden.

Toch kan het niemand ontgaan, dat Deputaten zich op dit punt zeer voorzichtig, ja schuchter uitdrukken. Zij zeggen, dat voorzover de Heilige Schrift ons mededeelingen geeft aangaande de medewerking der gemeenteleden bij de verkiezing der ambtsdragers blijkt, dat de Apostelen daartoe alleen de mannen hebben opgeroepen. En ook, dat de aanwijzingen, die de Heilige Schrift ons geeft aangaande de plaats en taak der vrouw in het midden der gemeente, eer pleiten tegen dan vóór het toekennen van het stemrecht aan de vrouw.

De beperkingen uitgedrukt in het „voorzover“ en in het „eer pleiten tegen dan vóór“ ontnemen aan de konklusies het strikt positieve, beslissende apodiktische karakter.

Precies eender staat het met de Memorie.

Ook daarin komen (men zie ons vorig artikel) dezelfde beperkingen voor.

Vastheid, welke aan geen twijfel onderhevig is, bieden daarom noch Rapport noch Memorie.

En inzover heeft Ds Lindeboom gelijk — en dat is stellig ook de meening van Deputaten — dat op grond hiervan geen principiële beslissing kan worden genomen.

Het antwoord — aldus Ds Lindeboom — moet langs anderen weg worden gezocht en wel op grond van de analogie der Heilige Schrift.

Wij zouden het liever zoo formuleeren, dat de beslissing moet vallen op grond van de diepste liggende principia, welke in de Schrift verborgen liggen en daaruit door ons moeten worden opgedolven.

De Heere maakt het Zijn kerk niet zoo gemakkelijk, dat zij het antwoord op alle vragen maar vóór het grijpen heeft.

Neen, Hij zet haar aan het werk en dat werk moet dikwijls worden verricht in het zweet des aanschijns.

Handig — dit heeft heusch geen ongunstige be- tekenis, zooals velen schijnen te meenen — merkt

Ds Linde tot een toegelate non rede de Schrijver meld de, zal hieruit niet met Nu wo weinig handeld. Deputa van de v boven n. Maar beginsel te sprek Daarom ook neme zal drage Over d

De sch De sch van Hark daurd, is De mot geleid hel publikatie

De cla haar ver wen, van voor te l „Beloo van gevo inzake d zin te zw eele verb af aan d geven, ip

De Van geantwoo De clas „De ch rapport i kennis

dr N. D. schil van Assen in strekten: eventueel vooraf aa regeven,

besluit, sing van dit zijn a

De vraa op de bes Deze ve van Dr v.

het daaro „b. zij ongenoegz den erken haat sub

heel zal zal legg ren.

c. Zij ac dat in zijn delt over

stukken va verschillen en 11 (m

rapport de hij zich na Wij spat

De publ c is aange Ofschoon

het oog op onze kerke staanders: heeten, me

v. L. desaa verder met digende ve

Rest het Blijkens

bedoelde u heel aan

inzake d In dat o

Synode bes Hij heeft

de slang i strekten

Maar wa slag leggen

Een afwij der Synode in dezen z

Met zwijg Nu heeft

gen genoeg Doch dat

Juist doo gevoelens h tekenis ge

Voorzeker makkelijk